

ת"פ 20232/01/22 - מדינת ישראל-פמ"ד נגד משה וקנין - בעצמו

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ת"פ 20232-01-22 מדינת ישראל נ' וקנין(עציר)
תיק חיצוני: 89/22

בפני כבוד השופט יובל ליבדרו
המאשימה:
מדינת ישראל-פמ"ד
ע"י ב"כ עו"ד הדס עמר
נגד
הנאשם:
משה וקנין - בעצמו
ע"י ב"כ עו"ד גיא זהבי

גזר דין

מבוא

1. הנאשם הורשע על-פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון בכתב האישום מתוקן (להלן: "כתב האישום") בביצוע עבירות חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, איומים ושיבוש מהלכי משפט, עבירות לפי סעיפים 333 + 335(א)(1), 192 ו- 244 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין").
2. במסגרת ההסדר לא הושגה הסכמה עונשית בין הצדדים, וכל צד טען לעונש באופן "חופשי".

כתב האישום

3. מעובדות כתב האישום עולה שבין הנאשם והמתלון קיימת היכרות כללית כשכנים שגרים בבניינים סמוכים. ביום 1.1.2022 סמוך לשעה 13:00 התגלע ויכוח בין הנאשם לבין המתלון שעניינו בתלונת הנאשם כלפי המתלון ביחס לרעש האופנוע שלו בשבת. השניים נפרדו וכל אחד הלך לדרכו. לאחר מכן, המתלון נכנס לבנין סמוך בו הוא מתגורר בקומת הקרקע והניע את האופנוע שלו. הנאשם הצטייד בסכין, ירד מדירתו ונכנס לכניסת הבנין בו שהה המתלון ליד האופנוע. הנאשם התקרב לעבר המתלון, החל לדחוף אותו לאחור כשהוא אוחז בסכין בידו הימנית וידו מוטה לאחור. המתלון ניסה להדוף את הנאשם. בשלב זה, השכן ש' ב' (להלן: "השכן") שנכנס לכניסת הבנין, ניסה למשוך את הנאשם ולמנוע ממנו לדקור את המתלון. הנאשם בתגובה הסתובב לשכן, איים עליו בפגיעה שלא כדין בגופו בכך שאמר לו: "תיזהר שאני לא אדקור גם אותך" תוך שהוא מפנה כלפיו את ידו עם הסכין בתנועה מאיימת. לאחר מכן, ובעוד הנאשם והמתלון דוחפים זה את זה, הנאשם דקר את המתלון באמצעות הסכין 3 דקירות בגופו, וגרם לו לחבלה חמורה. הנאשם דקר את המתלון דקירה אחת בבית החזה ועוד שתי דקירות בגב.

לאחר מכן, הנאשם ברח מהמקום כשהסכין בידו ובהמשך העלים את הסכין.

המתלונן הובהל לבית החולים, שם הוכנס בין היתר לחדר ניתוח. כתוצאה ממעשי הנאשם אחת הדקירות גרמה לפגיעה בריאה של המתלונן ובשל כך הוכנס נקז חזה.

טיעוני הצדדים

4. המאשימה טענה לעונש בכתב והשלימה טיעוניה על-פה. המאשימה טענה כי מתחם העונש ההולם בעניינו נע בין 3 ל-5 שנות מאסר. המאשימה עתרה להטיל על הנאשם עונש של 4 שנות מאסר, מאסר על תנאי ופיצוי משמעותי למתלונן.

המאשימה הפנתה בטיעוניה לערכים המוגנים שנפגעו, לתופעת האלימות על גווניה לרבות תוך שימוש בסכין, לחומרת מעשיו של הנאשם ולנסיבות הקשורות בביצוע העבירות לרבות התכנון שקדם לביצוע העבירות, ההצטיידות בסכין, הנזק שנגרם למתלונן, הנזק שעלול היה להיגרם בשים לב למקומות בגוף בהם דקר הנאשם את המתלונן, לסיבה שהביאה את הנאשם לבצע את מעשיו - יכוח בעניין פעוט ויכולתו של הנאשם להימנע מביצוע העבירות לו היה נשאר בביתו לאחר הוויכוח.

המאשימה הפנתה לעברו הפלילי המכביד של הנאשם ולהרשעותיו לרבות בעבירות אלימות וסמים בגין אף ריצה עונשי מאסר. כן הפנתה לכך שהנאשם לא ביקש לקבל בעניינו תסקיר של שירות המבחן ולא שולב בהליך שיקומי. המאשימה הוסיפה כי על העונש לשקף גם את שיקולי הרתעת היחיד והרבים. המאשימה צרפה פסיקה לתמיכה בעמדת העונשית.

5. אף ב"כ הנאשם טען לעונש בכתב והשלים טיעונו על-פה. ב"כ הנאשם טען כי מתחם העונש ההולם בעניינו נע בין 15 ל-30 חודשי מאסר. ב"כ הנאשם עתר להטיל על הנאשם עונש של 15 חודשי מאסר ועונשים נלווים. ב"כ הנאשם טען כי הנאשם לא תכנן מלכתחילה לדקור המתלונן ולא הגיע אליו במטרה לעשות כן. לתמיכה בטענתו זו הפנה לעובדה 5 בכתב האישום ממנה עולה שהנאשם התקרב אל המתלונן כשהוא אוחז בסכין כשידו מוטה לאחור. ב"כ הנאשם הוסיף, כי אירוע הדקירה התרחש רק בחלקו השני של האירוע כשהנאשם והמתלונן דחפו זה את זה.

ב"כ הנאשם טען שאין מקום לייחס לנאשם אחריות למלוא נזקיו של המתלונן באשר מדברי המתלונן עצמו עולה שחלק מזמן אשפוזו בבית החולים קשור לטיפול רשלני שקיבל הנאשם מהצוות הרפואי.

במסגרת טיעונו התייחס ב"כ הנאשם לפסיקה אליה הפנתה המאשימה וטען כי זו מתייחסת למקרים בהם הנסיבות היו חמורות מאלו שהתקיימו בעניינו.

ב"כ הנאשם ביקש במסגרת טיעונו לתת משקל לנסיבות האישיות המורכבות של הנאשם (לרבות למצבו הרפואי ולגילו המתקדם), לפגיעה של עונש מאסר בו ובמשפחתו, להודאתו בהזדמנות הראשונה, לאחריות שלקח ולחריטה וההתנצלות שהביע על מעשיו. מאידך ובכל הקשור לעברו הפלילי של הנאשם, טען כי יש לתת לו משקל מוגבל, לנוכח כך שהוא מתייחס להרשעות שהן ישנות מאוד.

ב"כ הנאשם צרף פסיקה מטעמו לתמיכה בעמדתו העונשית.

6. המאשימה העידה את מר ח' ג' נפגע העבירה. נפגע העבירה מסר כי לאחר שנדקר שלוש פעמים הגיע לבית החולים שם שמו לו נקז והוא עבר ניתוח בבטן. כן הוסיף, כי הנקז נשלף בטעות מגופו ובעקבות כך הוא נאלץ להישאר ימים נוספים באשפוז בבית החולים. נפגע העבירה הוסיף כי שהה בביתו במשך שלושה חודשים עד שהשתקם, כי יש לו כאבים בגב כשהוא מתכופף, כי יש לו צלקות שיישאר בגופו כל החיים וכן שאינו יודע מה הנזק העתידי שיגרם לו.

7. הנאשם מסר כי אינו יודע כיצד נקלע לסיטואציה, כי לא הייתה לו כוונה, כי הוא לא בנוי לדברים האלה וכי הוא מצטער ומתנצל על מעשיו.

דין והכרעה

8. סבורני כי מתחם העונש ההולם בענייננו נע בין שנתיים לארבע שנות מאסר. בקביעת המתחם התחשבתי בערכים המוגנים שנפגעו, במידת הפגיעה בהם, בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה ובענישה הנוהגת כמפורט להלן.

9. במעשיו פגע הנאשם בערכים המוגנים של שמירה על גופו, שלומו, שלווה רוחו וכבודו של אדם. בכל הקשור לעבירת שיבוש מהלכי משפט פגע הנאשם בערכים המוגנים של חקר האמת וטוהר ההליך השיפוטי ובמידה מסוימת גם בשמירה על שלטון החוק.

10. מידת הפגיעה בערכים המוגנים בענייננו היא גבוהה.

במקום לסיים את הסכסוך שהתגלע בינו לבין המתלונן בגין עניין של מה בכך, ולהישאר בביתו לאחר שנפרד מהמתלונן, בחר הנאשם לפתור את הסכסוך באלימות. הנאשם הצטייד בסכין, שב אל המתלונן כשהוא אוחז בסכין והחל לדחוף אותו. הנאשם המשיך לנהוג באלימות אף כלפי השכן שניסה להפריד ואיים עליו באמצעות הסכין. הנאשם המשיך בדחיפות עם המתלונן, דקר אותו עם הסכין בחזהו ובגבו וגרם לו לחבלות חמורות שהובילו לאשפוז ולניתוח.

11. בית המשפט העליון התייחס לא אחת לחומרה היתרה של תופעת האלימות הפושה ופוגעת בכל חלקה טובה בחברה בישראל ועל הצורך בהטלת עונשים מרתיעים על הנוקטים באלימות לצורך פתרון סכסוכים.

בעניין זה ראו למשל ע"פ 3573/08 **עוואד נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 13.4.2010), פסקה 45:

"אשוב ואדגיש דברים עליהם עמדתי בע"פ 3863/09 מדינת ישראל נ' חסן (פורסם בנבו), 10.11.2009, לפיהם קיים אינטרס ציבורי מובהק וחד משמעי בהרתעת היחיד והרתעת הרבים מפני נקיטה בדרך של כוח ואלימות ליישוב מחלוקות וסכסוכים תוך שימוש בנשק קר.

המסר שצריך לצאת מבית משפט זה הוא שחברה מתוקנת אינה יכולה להשלים עם שימוש בסכין לשם פתרון מחלוקות וסכסוכים. יש לשוב ולהדגיש כי זכותו של כל אדם לחיים ולשלמות הגוף היא זכות יסוד מקודשת ואין להתיר לאיש לפגוע בזכות זו. יש להלחם באלימות שפשטה בחברה הישראלית על כל צורותיה וגווניה, אם בתוך המשפחה ואם מחוצה לה, אם בקרב בני נוער ואם בקרב מבוגרים. נגע האלימות הינו רעה חולה שיש לבערה מן היסוד, ומן הראוי שידע כל איש ותדע כל אישה כי אם יבחרו בדרך האלימות ייטו בתי המשפט להשית עליהם עונשי מאסר משמעותיים ומרתיעים מאחורי סורג ובריה (ע"פ 3863/09 הנ"ל, סעיף 21).

גינני מפורש באשר לשימוש בסכנים לפתרון סכסוכים השמיע השופט מ' חשין (כתוארו אז) בע"פ 259/97 סובחי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 28.4.1998):

"נוהגם של מיקצת אנשים ליישב חילוקי-דעות ביניהם במוטות ברזל, בקרשים ובסכנים, נוהג מגונה הוא. ראוי הוא לתגובה קשה של בתי-המשפט. תת-תרבות הסכין, כפי שאמרנו לא אחת, דינה כי תיעקר, והעושים יענשו בכל חומרת הדין".

12. לעניין הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות נתתי משקל לתכנון שקדם לביצוע העבירות (הצטיידות בסכין, החזרה אל המתלון, האיום והדיפת השכן מלהתערב והעלמת הסכין כדי לשבש את החקירה); לנזק הגופני שנגרם למתלון (פגיעה בריאה בעטיה נאלץ לעבור ניתוח ופרוצדורה של הכנסת נקז, אשפוז ותקופת שיקום בה היה בביתו, כאבים וסימני צלקת); לסיכון ולפוטנציאל הנזק שעלול היה להיגרם בשים לב למקומות הרגילים בגוף בהם דקר הנאשם את המתלון (בית החזה ובגב) שעלולים היו להביא אף לאובדן חיים; לחלקו של הנאשם באירוע; לכך שהנאשם בחר לחזור אל המתלון לאחר סיומו של הויכוח; לאיום של הנאשם על השכן באמצעות סכין; לכך שהנאשם המשיך להתנהל באלימות אף לאחר שהשכן ניסה למשוך אותו מהמתלון ואף לאחר שהמתלון ניסה להדוף אותו חזרה (כעולה מעובדה 5 הנאשם דחף המתלון ראשון); לשימוש שעשה הנאשם בנשק קר (סכין); למספר הדקירות ומיקומן; לבריחתו של הנאשם ממקום האירוע במקום להעניק עזרה למתלון; להעלמת הסכין כדי לשבש את החקירה ולסיבה הסתמית שהביאה את הנאשם לעבור את העבירות.

החומרה הגלומה באירוע קשורה אפוא בנחישותו של הנאשם לפתור את הסכסוך הסתמי באלימות ואף תוך שימוש בסכין. בעניין זה יש לדחות טענת ב"כ הנאשם שמעובדה 5 לכתב האישום ניתן ללמוד שהנאשם לא ביקש לעשות שימוש בסכין מלכתחילה. אם כך היו פני הדברים, לא ברור מדוע מצא הנאשם להצטייד בסכין, לרדת מדירתו עם הסכין, להיכנס לבניין בו נמצא המתלון ולהתקרב אל המתלון עם הסכין כאשר בסמוך לכך הוא מאיים על השכן בעודו מפנה אליו את הסכין בתנועה מאיימת "תיזהר שאני לא אדקור גם אותך" (עובדות 5-6 לכתב האישום). כזכור, בסופו של יום הנאשם דקר המתלון שלוש דקירות, ובפרפרזה לאמירה הידועה, הסכין שהופיעה במערכה הראשונה דקרה במערכה האחרונה.

אף אם הייתי מקבל הטענה שהחלטה לדקור התקבלה אצל הנאשם "אך" תוך כדי המאבק עם המתלון, ואינני מקבל הטענה, החומרה הגלומה במעשיו קיימת מעצם השימוש בסכין, ככלי נשק קר בעל פוטנציאל נזק קטלני.

בע"פ 1268/21 **מדינת ישראל נ' אבו סמרה** (פורסם בנבו, 15.7.2021), פסקה 3 (להלן: "עניין אבו סמרה") התייחס בית המשפט העליון לחומרה של השימוש בסכין בהאי לישנא:

"...ההצטיידות והשימוש בסכין הם "מכפיל כח" שמציב את העבירות שביצעו המשיבים ברף הגבוה של מעשה האלימות. בית משפט זה נדרש פעמים רבות להיקפה ולנזקה של תופעת ה'סכינאות', הטומנת בחובה פוטנציאל לנזק רב, ומצדיקה נקיטה בענישה מחמירה ומרתיעה".

לצד כל האמור, נתתי דעתי לכך שבסופו של יום לא נגרמה למתלונן פגיעה בלתי הפיכה, ולמרבה המזל תוצאות הפגיעה הן לא מהקשות בגזרתן של עבירות אלו. כן נתתי דעתי לכך שחלק מתקופת האשפוז והטיפול של המתלונן מקורו, כך על-פי טענת המתלונן עצמו (ואינני מביע כל עמדה בנדון), בטיפול הרשלני של הצוות הרפואי.

13. מנעד הענישה בעבירות בהן הורשע הנאשם הוא רחב, והוא תלוי בנסיבות ה"עושה" לרבות גילו של הנאשם, עברו הפלילי והשאלה האם שולב בהליך שיקומי ובעיקר בנסיבות ה"מעשה" לרבות אופי וחומרת הנזק הפיזי והנפשי שנגרם לקרבן, משך האירוע, מספר המשתתפים, השימוש בכלי נשק קר או חם, הסיבה בעטייה החל האירוע והאם מדובר באירוע מתוכנן או ספונטני שהסלים.

ביחס למדיניות הענישה בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות הבהיר בית המשפט העליון בע"פ 7475/14 **מאדי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 25.12.2014), פסקה 13 כי:

"כנקודתמוצאלדיןישראלשבו להדגיש כי העבירה חמורה שהורשעה מערער חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 333 לחוק העונשין ביחד עם סעיף 335(א)(1) לחוק הינה עבירת אלימות חמורה שהעונשה מירביה בקובע בצידה הנו שנות מאסר בפועל. בפסיקת בית משפט זה ניכרת בשנים האחרונות מגמה ברורה של החמרה בענישה בעבירות אלימות באופן כללי ובעבירות חבלה חמורה בנסיבות מחמירות באופן ספציפי..."

להלן תוצג פסיקה במקרים דומים של גרימת חבלה חמורה בנסיבות מחמירות:

בע"פ 6636/09 **וואסה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 26.4.2010) דחה בית המשפט העליון את ערעורו של נאשם שהורשע בעבירה של גרימת חבלה חמורה בנסיבות מחמירות והותיר על כנו עונש של 4 שנות מאסר. במקרה זה התערב הנאשם בוויכוח שפרץ בין חברו למתלונן במהלכו שלף סכין ודקר את המתלונן מספר דקירות בפלג גופו העליון. כתוצאה מכך נזקק המתלונן להתערבות כירורגית ואשפוז למשך ספר ימים.

בע"פ 1929/12 **מדינת ישראל נ' מחאמיד** (פורסם בנבו, 24.4.2012) דחה בית המשפט העליון את ערעור הנאשם על חומרת העונש וקיבל את ערעור המאשימה על קולת העונש שהטיל בית המשפט המחוזי על נאשם שהורשע בעבירה של גרימת חבלה חמורה בנסיבות מחמירות והמיר את עונשו ל-36 חודשי מאסר חלף 24 חודשי מאסר שהוטלו עליו. במקרה זה, בעקבות וויכוח בין הנאשם לשני מבליים אחרים במועדון, דקר הנאשם את אחד מהמבליים בחזהו. כתוצאה מהפגיעה נאלץ המתלונן לעבור הליכים רפואיים קשים ונותרה לו נכות.

בע"פ 8074/21 **גמליאל נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 20.01.2022) קיבל בית המשפט העליון באופן חלקי את ערעורו של נאשם שהורשע בגרימת חבלה בנסיבות מחמירות והמיר את עונשו ל-26 חודשי מאסר חלף 34 חודשי מאסר שהטיל עליו בית המשפט המחוזי מתוך התחשבות בתחילתו של הליך השיקום שעבר ובמוטיבציה להמשיך בטיפול, בנסיבותיו המשפחתיות ובתשלום הפיצויים במלואם. במקרה זה, לאחר דין ודברים בין הנאשם למתלונן, נטל הנאשם סכין מטבח ויצא מדירתו למבואה בה היה המתלונן, ולאחר עימות מסוים בין השניים דקר הנאשם את המתלונן בבטנו ובכתפו, חתך אותו בכף ידו ונשך את בנו של המתלונן שניסה להוציא הסכין מידו של הנאשם. כתוצאה מכך נזקק המתלונן לניתוח במהלכו בוצעה כריתה חלקית של המעי הגס.

בע"פ 3249/19 **פיסהיי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 5.8.2019) דחה בית המשפט העליון את ערעורו של נאשם שהורשע בעבירה של גרימת חבלה חמורה בנסיבות מחמירות והותיר על כנו עונש של 24 חודשי מאסר. במקרה זה, במהלך וויכוח בין הנאשם למתלונן ודחיפות הדדיות במהלכן נפל הנאשם לרצפה, עזב הנאשם את המקום. בהמשך שב הנאשם למקום כשהוא מצויד בסכין ודקר את המתלונן בידו השמאלית וגרם למתלונן חתך עמוק ונזק עצבי בידו השמאלית והוא אושפז בבית חולים במשך 14 ימים, במהלכם נזקק לניתוח. בית המשפט העליון הדגיש כי השימוש בסכין במהלך תקיפה מהווה "מכפיל כח" לפוטנציאל הנזק שעלול להיגרם.

עיינתי בפסיקה אותה צירפו הצדדים. מטבע הדברים צרף כל צד פסיקה התומכת בעמדתו העונשית.

המאשימה צרפה למשל את:

ע"פ 5980/15 **מדינת ישראל נ' פרי זדה** (פורסם בנבו, 23.3.2016) בו קיבל בית המשפט העליון את ערעור המאשימה על קולת העונש שהוטל על נאשם שהורשע בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, קשירת קשר לביצוע פשע ושיבוש מהלכי משפט לאחר שיחד עם בנו תקפו את המתלונן, נער בן 17, על רקע של סכסוך בו קילל המתלונן את האחר, לאחר שהאחר הטיח בידו ובראשו בקבוק בירה, ובהמשך דקר הנאשם את המתלונן מספר דקירות בחזהו כשאחת מהן חדרה לליבו של המתלונן שהתמוטט במקום. בית המשפט העליון העמיד את עונשו על 48 חודשי מאסר חלף 36 חודשי מאסר שהטיל עליו בית המשפט המחוזי, זאת גם לאחר שהבהיר שהדין לא מוצא עם הנאשם כדרכה של ערכאת הערעור;

ע"פ 479/21 **עטילה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 26.8.2021) בו דחה בית המשפט העליון את ערעורו של נאשם שהורשע בעבירות של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות ותקיפה סתם לאחר שריסס את המתלונן בגז פלפל ודקר אותו באמצעות חפץ חד שלוש דקירות באזור בית החזה ובית השחי, דקירה במותן ושתי דקירות בעכוז והותיר על כנו עונש של 28 חודשי מאסר;

ע"פ 8074/21 **גמליאל נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 20.1.2022) (שאף ב"כ הנאשם הפנה אליו) בו קיבל בית המשפט העליון את ערעורו של נאשם שהורשע בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות לאחר ניהול הליך הוכחות בכך שדקר את המתלונן בבטנו ובכתפו על רקע סכסוך שכנים מתמשך ביניהם והעמיד את

עונשו על 26 חודשי מאסר חלף 34 חודשי מאסר שהטיל עליו בית המשפט המחוזי בשל שיקולי שיקום;

ע"פ 5407/21 **דלאשי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 15.2.2022) בו דחה בית המשפט העליון את ערעורו של נאשם שהורשע בעבירות של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות ואיומים לאחר שדקר את המתלונן עמו היה בסכסוך בחפץ חד במותנו ובחזהו ותקף אותו באמצעות מקל בראשו וכתפו על רקע מחלוקת כספית והותיר על כנו עונש של 24 חודשי מאסר. זאת, גם כאשר הוברר שהנאשם היה נעדר עבר פלילי ושילם פיצוי למתלונן במסגרת "סולחה" שערכו ביניהם.

ב"כ הנאשם מנגד צרף למשל את:

ע"פ 2118/18 **נסאסרה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 13.12.2018) בו התקבל ערעור של נאשם שהורשע בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות ונדון לעונש של 18 חודשי מאסר בשל כך שהכה את המתלונן בעקבות סכסוך באמצעות מקל בראשו. למתלונן נגרם שבר דחוס טמפורלי ובהמשך דווח על ירידה בשמיעה בית המשפט העליון הקל בעונשו והעמידו על 15 חודשי מאסר בשל עריכת סולחה, תשלום הפיצוי ואי בהירות מסוימת שנמצא בעובדות כתב האישום;

ע"פ 2127/17 **עלוש נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 28.02.2018) בו נדחה ערעורו של נאשם שהורשע לאחר ניהול הוכחות בביצוע עבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות ופציעה בנסיבות מחמירות והותיר על כנו עונש של 10 חודשי מאסר כאשר נקבע מתחם עונש הולם שנע בין 8 ל-24 חודשי מאסר. במקרה זה הכה הנאשם יחד עם אחר בעקבות ויכוח מילולי שהתעורר בינו לבין המתלוננים, את המתלוננים תוך שימוש באגרופן כשבהמשך הצטרף דודו של הנאשם לתקיפת המתלוננים כשהוא מצויד בפטיש. כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרמו למתלוננים בין היתר, חבלה בראש, בגב ובמקומות נוספים בגופם;

ע"פ 4813/15 **פלאח נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 22.03.2016) בו דחה בית המשפט העליון את ערעורו של נאשם שהורשע בעבירות של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות ופציעה בנסיבות מחמירות והותיר על כנו עונש של 10 חודשי מאסר ואישר מתחם עונש שנע בין 10 ל-36 חודשי מאסר. במקרה זה במהלך קטטה שפרצה בין אחיו של הנאשם לבין אחיו של המתלונן, דקר הנאשם את המתלונן באמצעות מספריים בחלק השמאלי העליון של גבו, דקירה אשר חדרה לבית החזה. כמו כן פצע הנאשם את המתלונן במצחו בצד ימין;

ע"פ 1262/12 **עלי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 13.09.2012) בו דחה בית המשפט העליון את ערעורו של נאשם שהורשע בעבירות של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, חבלה במזיד והיזק בזדון והותיר על כנו עונש של 28 חודשי מאסר. במקרה זה, הנאשם, יחד עם בניו, חבל באחיו, על רקע סכסוך משפחתי, באמצעות אלה וגרם לו בין היתר לשברים בלסת;

ע"פ 759/16 ג' בארין נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 13.06.2016) בו דחה בית המשפט העליון את ערעורו של נאשם שהורשע לאחר ניהול הליך הוכחות בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות והותיר על כנו עונש של 18 חודשי מאסר. במקרה זה הנאשם, על רקע סכסוך משפחתי, חבל בבן דודו באמצעות כלי ("מפתח שבדי") וגרם לו בין היתר לשבר באף שהצריך אשפוז וניתוח. יצוין, כי במקרה זה הייתה המלצה חיובית-טיפולית של שירות המבחן.

יש לתת את הדעת, כי במרבית המקרים אליהם הפנה ב"כ הנאשם במסגרת סקירת הפסיקה התקיפה לא בוצעה תוך שימוש בסכין, על הנגזר מכך לעניין מידת החומרה כמפורט לעיל.

14. לא מצאתי לחרוג ממתחם העונש ההולם שקבעתי, ובתוך המתחם נתתי משקל להודאת הנאשם, ללקיחת האחריות והחיסכון בזמן שיפוטי הנגזר מכך; לנסיבותיו האישיות-משפחתיות של הנאשם לרבות לגילו המתקדם ולמצבו הרפואי וכן לפגיעה של עונש מאסר בנאשם ובמשפחתו.

נתתי משקל גם לעברו הפלילי המכביד של הנאשם הכולל 18 הרשעות לרבות בעבירות אלימות בעטיין ריצה גם עונשי מאסר. יחד עם זאת, יש לציין כי ההרשעה האחרונה של הנאשם בעבירת אלימות היא ישנה (משנת 2006), כשלמעשה מרבית עברו הפלילי ישן (ההרשעה האחרונה של הנאשם, למעט הרשעה בעבירת החזקת סם לצריכה עצמית, היא מלפני כשמונה שנים וחצי).

מכל מקום, עברו הפלילי של הנאשם לצד העובדה שזה לא הציג כל אופק שיקומי (למשל באמצעות ובסיוע שירות המבחן), מלמד על כך שיש לתת ביטוי בענישה גם לשיקולי ההרתעה. למותר לציין, כי שיקולי ההרתעה בגזרה זו של עבירות יפים גם ביחס לכלל ולא רק ביחס לנאשם עצמו.

15. לאור כל האמור לעיל, אני מטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 30 חודשי מאסר בפועל החל מיום המעצר.

ב. 12 חודשי מאסר על תנאי, למשך 3 שנים מיום השחרור מן המאסר, שלא יעבור עבירת

אלימות מסוג פשע.

6 חודשי מאסר על תנאי, למשך 3 שנים מיום השחרור מן המאסר, שלא יעבור עבירת

אלימות מסוג עוון.

ג. פיצוי למתלונן ע.ת. 1 ג' ח' על סך 5,000 ₪. הפיצוי ישולם בתוך חצי שנה מהיום.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 יום.

ניתן היום, י"ט תמוז תשפ"ב, 18 יולי 2022, במעמד הצדדים.